

Uus jut,

kust nähhakse, mis kaaso pühapäwa
pühitsemine sadab.

Pühapäaw enne suurt Riisti = päwa olli kätte jõudnud. Jummalal ilmuke olli hea. Klaus Ohwner olli walge särgi selga ja puhta kaelarättiko kaela pannud, peäle weel wanna kullunud kue ajanud; ta piddi tänna omma kartuhwli maad harrima. Klaus olli tru maiamees, kes jõudo möda hoolt kandis maia, naese ja laste eest; sedda piddid keif temmast kiitma. Ta käis iggapääw töle; tõi omma töö palga täieste koio, ei jätnud koppikast kõrtso, sest ta ei wõtnud wina, egga jonud õllud. Sai ta argi päwal teistele tööd teinud ja waewa näinud, läks ta pühapäwal omma ennese piisukest põldo harrima. Et seme õigel ajal mahha ja umbrohhi warratsesest kantud sai, sest nõudis

temma kiitust, ja olleks kül ööd abbits wõtnud. Naene olli nisanuma murrelik; käis ka iggapääw töle; üksnes tittewodi aial olli ta koddo istmas; sai laps monned nädalad wannaks, siis piddid teised lapsed sedda piisukest hoidma; emmal ei olnud enam aega, jega ennast tüllitseda. Keif külla kitis Ohwner ja temma naest, ja ütles: „kui keif nenda wõttaksid hoolt kanda maia eest, ei siis polleks enam kerjamiist nähha meie küllas.“

„Jah“, ütlesid teised, „hea kül; agga sesamma mees on wägga ahne kaaso peäle. Ta ei wõtta tööd teha mitte üksnes argipäwal, waid ka pühapäwal. Kirriko ta ei sa, kui agga hädda pärrast suril Pühhil, ja kui laua käimise kord on, ehk kui naene lapsewodi järrel ennese eest lasteb tänno teha. Nennad ei kanna hoolt omma laste eest, kes möda külla hulkuvad harrimata peaga, pessemata silmade ja kättega, ja nõelumata särgi ja kuega. Koli